

ואף דוד ביקש רחמים על כך, שיאמרו שמועותיו משמו, שאמר, "אָגוֹרָה בְּאֶהְלֵךְ עוֹלָמִים אַחְסָה בְּסֵתֶר כְּנֶפֶד סֶלָה" (תהילים ס"א ה') ובוודאי לא נתכוון לבקש שיהא חי וקיים לעולמים, כי ידע שכבר נגזרה מיתה לכל באי עולם, וכמו שביקש, "הוֹדִיעֵנִי ה' קְצֵי וּמִדַּת יְמֵי מָה הִיא אֲדַעָה מָה חֲדָל אֲנִי" (תהילים ל"ט ה'), אלא כך היתה כוונתו כשאמר לפני הקב"ה "אָגוֹרָה בְּאֶהְלֵךְ עוֹלָמִים אַחְסָה בְּסֵתֶר כְּנֶפֶד סֶלָה" רבונו של עולם, אזכה שיהיו דברי נאמרים בבתי כנסיות [=תהילותיו ותפילותיו] ובבתי מדרשות [=דברי הלכה. והיינו "עולמים" תפילה חיי שעה ותורה חיי עולם והם כנגד עולם הזה ועולם הבא].

וביאר שמעון בן נזירא בשם רבי יצחק, שהסיבה לכך שרצו שיאמרו שמועותיהם משמם, כי כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה מפיו בעולם הזה, שפתיו רוחשות [=נעות] עמו בקבר [כי אור התורה היוצא מפי האומר, מתקשר בהשארת נפשו, ולכן רוחשות, שמגיע בשורש ששנה ממנו], שנאמר "וְחֶפֶד כְּנִין הַטוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפָתַי וְשִׁנָּיִם" (תהילים ז' י'), להקיש כומר של ענבים [=כלי שאוספים בו את הענבים שבעה ימים או שמונה ימים כדי שידחקו ויתבשלו], לשפתי ישנים, לומר לך, כשם שכומר של ענבים, כיון שמניח אדם אצבעו עליו, מיד דובב, כך שפתותיהם של צדיקים, כיון שאומרים דבר הלכה מפייהם של צדיקים, שפתותיהם מרחשות עמהם בקבר. [ואם כן, כדי שיאמרו שמועותיהם משמם אחר מותם, רצו שכבר בחייהם יאמרו שמועותיהם משמם, שאם בחייהם לא יאמרו, ודאי לאחר מותם לא יאמרו].

- לדברי בר נזירא, ההנאה שיש לו כששפתותיו רוחשות בקבר, דומה להנאה שיש משתיית קונדיטון, שהוא יין שאין שותים לבדו אלא עם דבש, ולפי דעה זו, אין רחישת השפתים מועילה לו, אלא אם כן, בצירוף לטעם היין שמרגיש על ידה, יש לו גם טעם דבש, על ידי מעשים טובים שעשה.

- ולדברי רבי יצחק, ההנאה שיש לו כששפתותיו רוחשות בקבר, דומה להנאה שיש משתיית יין עתיק, שהוא יין שיש בו טעם טוב בפני עצמו, ונשאר הרבה בפיו, ולפי דעה זו, רחישת השפתים בפני עצמה מועילה לו, אף בלא מעשים טובים.

אמירת השמועה בשם אומרה

אמר רב גידל, האומר שמועה בשם אומרה, יראה כאילו בעל השמועה עומד לנגדו, שנאמר "אֵף בְּצֶלֶם וְתַהֲלֹךְ אִישׁ" (תהילים ל"ט), כלומר יתהלך אומר השמועה, כאילו צלם רבו כנגדו, שעל ידי זה יגיד הדבר דבור על אופנו, שכן עיקר הלימוד מרבו בראיית פנים, שנאמר "וְהָיוּ עֵינָיֶךָ רְאוּת אֶת מוֹרְיָךְ" (ישעיה ל"ב).